

[Aksel Møller.]

den Del af Forsvarsudgifterne, som er af mere permanent Karakter, de, der altsaa optræder som Anlægsudgifter.

Med Hensyn til selve Lovforslagets Affattelse gaar jeg ligeledes ud fra, at det her drejer sig om, at den højtærede Finansminister holder alle Muligheder aabne. Han kan enten optage Laanet paa almindelig Vis eller optage det som Statspræmieobligationslaan, eller han kan gøre begge Dele. Det er altsaa ganske afhængigt af, hvorledes den højtærede Finansminister bedømmer Pengemarkedet paa det Tidspunkt, da han agter at gaa ind i det i Kraft af denne Bemyndigelse.

Men det forekommer mig, at det vilde være rigtigt for den høje Rigsdag gennem Finansudvalget at drøfte Spørgsmaalet om Lovens Gyldighedsperiode med den højtærede Minister. Der er ikke sat nogen Begrænsning for denne Bemyndigelse, og i og for sig er min Betragtning vel af mere formel Natur, men det, jeg tænker paa, er, at Statslaan altid har været noget, som Rigsdagen selv tog Stilling til, og hvis Finansministeren ikke faar Anvendelse eller maaske kun delvis faar Anvendelse for Bemyndigelsen, er det ikke Meningen, at denne Bemyndigelse skal kunne blive staaende i al Evidhed. Det kan vist ikke være rigtigt, at Rigsdagen lægger Bemyndigelsen til at optage Statslaan over til et Samarbejde mellem Finansministeren og Finansudvalget uden nogen Tidsbegrænsning. I Overensstemmelse med hele vor Statsskik vil det derfor være rigtigt, at Loven, for saa vidt Finansministeren ikke har gjort Brug af den, helt eller delvis, inden Udgangen af Finansaaret, bortfalder, saa at Rigsdagen i det nye Finansaar paa ny kunde blive stillet over for et Forslag fra Ministeren om en Bemyndigelse til at optage Statslaan. Jeg siger ikke dette for at lægge nogen Hindring i Vejen for den Tankegang, hvorpaa Lovforslaget bygges, men alene fordi jeg ikke kan se Motivet til, at der ikke skulde være nogen Tidsbegrænsning.

Jeg vil gaa ud fra, at dette Spørgsmaal, naar vi nu faar Sagen i Finansudvalget, vil kunne klares mellem Finansministeren og Finansudvalget.

Bertel Dahlgaard: Jeg kan tiltræde, at Ministeren bemyndiges til med Finansudvalgets Tilslutning at optage Statslaan til Dækning af Udgifterne ved Oprettelsen af visse Statslagre, som maatte anses for ønskelige. Jeg vil i Forbindelse med de Udtryk, der anvendes i Lovforslagets § 4, hen-

lede Opmærksomheden paa det meget vigtige i, at det kommer til i høj Grad at gælde Medicinalvarer. Det var en stor Lykke, at vore Beredskabskøb før sidste Krig var i Orden med Hensyn til Medicinalvarer, saa vi faktisk derfor her i Landet kom igennem de mange Aar uden en alt for katastrofal Mangel paa dette Omraade. Jeg gør opmærksom paa, at saa vidt mig bekendt er vore Lagre paa dette Omraade relativt smaa i Øjeblikket.

I § 4 bruges det Udtryk, at det drejer sig om at afholde Udgifter til Sikring af vigtige Beredskabsformaal. Jeg gaar ud fra, at der herved forstaas civile Formaal, saaledes som de følgende Bemærkninger lader formode. Jeg maa betragte det som en fuldkommen Selvfølge, at Spørgsmaalet vedrørende den fremtidige Militærordning, herunder vedrørende Materiel til den nye Militærordning, maa afgøres af Rigsdagen og ikke af Finansudvalget.

§ 3 forudsætter, at en Del af Laanet optages som et nyt Præmieobligationslaan. Spørgsmaalet om, hvor stor en Del af det samlede Laan der skal være Præmieobligationslaan, henlægges altsaa til Finansudvalgets Afgørelse. Som Det radikale Venstres Ordfører gav Udtryk for, da Forslaget om Præmieobligationslaan var til Behandling, er vi ikke begejstrede Tilhængere af Obligationslotteri. Der har her i Landet i det sidste Par Menneskealdrer udfoldet sig prisværdige Bestræbelser for Udjævning af den økonomiske Ulighed. Man kan maaske udtrykke det saadan, at det er et Udslag af Livets Ironi, at det nu er kommet dertil, at man samler Udbyttet af de mange smaa Obligationsejeres Opsparing og yder det som Lotterigevinst til de faa. Hertil kommer, at Staten ikke faar disse Præmieobligationslaan særlig billigt. 3½ pCt., naar man sætter Lotterichancen ind, er jo ikke billigt. Det viser sig ogsaa deraf, at det stærke Tilløb, der siges at være til Tegning af disse Obligationslaan, synes at være meget større end Købeevnen, hvad man ser af den geniale Tanke, Finansministeren har faaet, at Staten skulde give Laan til Folk; for at disse Folk kunde give deres modtagne Laan tilbage som Laan til Staten igen. Jeg tror, at Begejstringen for disse Præmieobligationer gradvis vil aftage, og der kan ikke være Tvivl om, at i det lange Løb er de Egenskaber, der fører til Sparsommelighed, de modsatte af dem, som disse Præmieobligationer fremkalder. Der er i øvrigt det ejendommelige ved Forslaget i denne Forbindelse, at det store Argument, som jeg tror førtes frem af det ærede Medlem Hr.